

[Kjeld Olesen]

sentanter for SF, der fortæller sandheden om, hvordan DKP egentlig opererer i en sådan bevægelse.

Som jeg tidligere sagde, kommer det ikke som nogen overraskelse for os, men jeg synes da, at det for alle parter må være det rigtige, at man ved en lejlighed som denne gør vælgerbefolkningen opmærksom på, at sådan er situationen altså, og at sådan vurderer man det fra SFs side, for når fru Lilli Gyldenkilde siger, at det har vi længe vidst, så må jeg gå ud fra, at man fra SFs side er enig med Aage Frandsen og er enig med Gottlieb Larsen.

Så skal jeg bare til sidst sige, at socialdemokratiet vil afvise samtlige stillede forslag om motiveret dagsorden. En fælles begrundelse er den, at vi er ved afslutningen af folketingsmødet, men at regeringen nu er i fuld gang med at forberede oplæg til den kommende finanslov og i det hele taget vurderer situationen. Vi skal se det oplæg, der kommer, og vi skal ikke i utide begive os ud i vedtagelser her i folketinget.

Lawaetz (FP):

Jeg havde egentlig forsøgt noget nyt i dag, nemlig at lægge op til en konstruktiv kritik, at lægge op til en debat, men efter at jeg har hørt landets statsminister, så er jeg klar over, at det stadig væk er en helt forkert vej at gå. Jeg har i og for sig haft en vis beundring for statsministeren, som har udviklet sig, også set med mine øjne, på mange punkter til en rigtig statsmand. Men jeg er skuffet over, at han kommer ned på det plan, hvor han siger f. eks. »kulturelle tyveknegte« og over for fremskridtspartiet bruger et sprog, som jeg mest har hørt på beværetninger eller måske i Fælledparken. Det skuffer mig ærlig talt dybt.

Det bliver jo sagt rent ud, at der er en grænse for, hvem man kan samarbejde med. Den grænse har statsministeren i hvert fald sat personlig, men han har måske også sat den som repræsentant for den siddende regering. Selvfølgelig er det statsministerens ansvar, men det er dog en regering, der består af to partier, og det er ikke sikkert, at man er helt enig i, at fremskridtspartiet, som netop ser realistisk på visse ting og netop i dag har prøvet på at lægge op til noget meget realistisk, skal betragtes som noget skidt, man overhovedet ikke kan forhandle med. Det må

vi tage til os, hr. statsminister, og det vil sige, at man i hvert fald ikke kommer i tvivl om, hvor man skal stå i sin opposition, og hvorledes man skal arbejde i sin opposition. Jeg kan kun udtale min skuffelse over den måde, landets statsminister taler til det næststørste parti på. Det må vi tage til efterretning.

Vi er superreaktionære og superliberale – der er et langt spring imellem. Hvis vi er noget, så er vi superliberale. Det betyder nemlig, at vi har en fuldstændig anden, fri tankegang, end statsministeren nogen sinde har været i besiddelse af. Den store meningsforskel, den består nok i et ord, vi ikke har hørt i dag, og som hedder »besparelser«. Det er nok et fremmedord for statsministeren.

Man hørte på statsministerens indledningstale, at statsministeren har været så længe i tjeneste nu, at han som andre politikere er i stand til at sige: på den ene side, på den anden side. Andet var der jo egentlig ikke i talen. Og så var der en selvglæde over de ting, der måske var lykkedes. Kigger man de ting nærmere efter, der var lykkedes, ja, så var det alt sammen noget, der koster samfundet flere penge. Jeg skal ikke blande mig i socialdemokratiets ordforråd, men ordet »besparelser« indgik ikke én eneste gang. Det, som man vil beskyldte os for, er, at vi forsøger i hvert fald i dag klart og sagligt at lægge op til forskellige ting, der måske kunne drøftes som besparelser.

Jeg tror nok, at statsministeren tager en lille smule fejl i den måde, han bekriger os på. Det er måske ikke den fornuftigste måde, for vi har også et vælgerpublikum, som er bredt. Det er ikke bare et stædigt, reaktionært, overkonservativt vælgerkorps, vi har. Men hvis statsministeren ønsker det på den måde, at man sætter en grænse for, hvem man kan samarbejde med, ja, så ved vi bare det.

Der har været nogle lyspunkter. Der var andre partier, der havde fattet, at fremskridtspartiet godt ville bruge deres 26 mandater til et eller andet. Der var et par partier, der brugte glosen »besparelser«. Der var et par partier, der talte om skattelempelser. Det er kedeligt for statsministeren, at en af hans egne, formanden for finansudvalget, mindstanden også har lært de ord: »besparelser« og »nedsættelse af skatter«. Men det er da i hvert fald interessant, og det kunne jo være,